

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

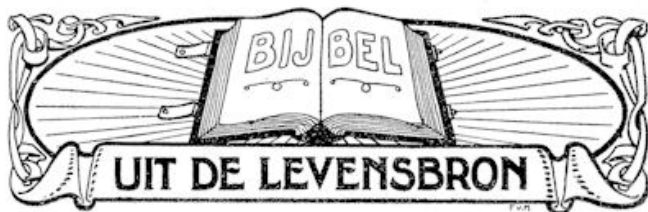
MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS
H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

EEN DANKBARE ERKENNING.

Het is mij goed, dat ik verdrukt ben
geweest, opdat ik Uw inzettingen leerde.
Ps. 119 : 71.

Als God ons Zijn inzettingen leert, doet Hij het zóó, dat die inzettingen al onze vermakings worden en Zijn liefdedienst ons niet verdriet. Dan kennen we die inzettingen maar niet uitwendig, leeren we ze niet, zooals we dat een versje doen, maar dan worden ze diep ingegrift in de tafelen van ons hart.

Nu schrijft God Zijn inzettingen wel eens op die tafelen met de vlammende letters van louterende smart en stalend zielelijden.

Wat hebben we er voor over, om Gods inzettingen te leeren, zooals we ze leeren moeten?

Veel misschien. Wij willen wel eens dáárvóór een offer brengen, iets wegschenken aan een instelling van Christelijke weldadigheid, ons geven voor liefdevollen arbeid. We kunnen verpleegster worden of liefdezuster, we kunnen Zondagsschool gaan houden. Misschien hebben we ook kleine broertjes en zusjes, met wie we om Gods wil geduld zullen hebben, of anders gaan we, hoewel we liever een mooi boek lezen of een fietstochtje deden, moeder helpen in de huishouding.

Zie, dat is naar Gods inzettingen.

Ja, wat hebben we voor de Goddelijke les over, die we toch leeren moeten?

O, wij menschen, wij jonge menschen vooral, die al zoo spoedig denken, dat het veel is, als God zegt: Te weinig!

God wil ons de les zóó leeren, dat we haar nooit meer

vergeten. Hij weet, welke trage, trage leerlingen we zijn. Hij weet, dat wij de les, die Hij ons te leeren geeft, heel vaak niet anders zullen leeren, dan in den weg van smart en lijden.

En dan komt het lijden. Dan komt de verdrukking. God werpt ons op het ziekbed, Hij doet ons de ziel ineens krimpen van smart, Hij geeft ons een doorn in het vleesch, zoodat we 't moeten uitschreeuwen en uitklagen.

Hij verdrukt ons. Nergens zien we raad of uitkomst; daar is geen hand, die ons veilig kan leiden, geen menschenkind, dat ons kan troosten. Nergens, nergens kunnen we heen. We zien radeloos rondom ons, we weten niet meer hoe of wat, we zien geen uitkomst..... tot God ons doet opzien naar boven, naar den hemel.

Want zie, als God het lijden ons schenkt, opdat Hij ons Zijn inzettingen zou leeren, is Hij al met ons bezig, is onze les reeds begonnen. En die les zullen we leeren ook; daar zal God wel voor zorgen. Daarom doet Hij ons opzien naar boven, trekt Hij ons tot zich, wijst Hij ons de plaats, waar we heen moeten.

Hij plaagt ons niet uit lust tot plagen; Hij is een liefdevol God, die ons plaagt, opdat wij genezen zouden worden, die ons slaat, omdat wij de les zouden leeren, die we maar niet leeren wilden.

O, ja, we dachten, dat we 't wel wilden, we waanden soms, dat wij de Goddelijke inzettingen al geleerd hadden, maar neen, neen, God wist wel, hoe oppervlakkig we Zijn les nog maar kenden, Hij wist wel, dat Zijn inzettingen nog dieper moesten gegrift in ons hart.

Dáárvóór het lijden, en dáárvóór de smart. Het ijzer moet, zal het op de rechte wijze bewerkt kunnen worden, eerst wit-gloeïend en week worden gemaakt in den vurigen oven.

Zóó moet ons hart week gemaakt door het lijden, dat God ons oplegt, opdat Hij te beter in dat hart Zijn inzettingen zou kunnen inschrijven.

Zalig, wie dat weet. Zalig, wie tot de erkenning komt, dat het lijden, de verdrukking, noodig was, om Gods inzettingen te leeren. Zalig, wie van ganscher harte kan

zeggen: Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, ja, die verdrukking was goed voor mij en is mij goed. Zie, dat is een dankbare erkenning. Wie zóó kan spreken, is een gelukkige. Hij ziet Gods trouwe liefde voor een arm zondaar. Hij weet, dat al Gods wegen recht en billijk zijn. Hij erkent, dat we door lijden geheiligd moeten worden. Hij ziet achter de dingen dezer aarde de dingen des hemels; achter den tijd de eeuwigheid, achter het vergankelijke het blijvende.

Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest.

Neen, tot die erkenning komen we maar niet van zelf. God moet ons eerst de oogen openen, opdat we zien zouden. Tot die erkenning komen we ook niet dadelijk. We schreeuwen 't wel uit van pijn en we roepen wel: Te veel. Soms vragen we ook morrend, waarom wij dit nu juist moeten dragen; waarom anderen dit lijden bespaard blijft, terwijl wij er onder gebukt gaan. Ook vragen we wel ongeduldig naar het „waarom“; blijven de wegen Gods ons duister.

Maar, o, als ons dan het licht opgaat. Dan zien we, hoe ondankbaar we waren, hoe dwaas en kortzichtig. Dan zien we, met welk een wijs en liefderijk Leermeester wij te doen hadden.

Dan, (o, gelukkig w e t e n) dan klinkt het: „En wij weten, dat dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar zijn voornemen geroepen zijn.”

En dan zeggen we óók niet meer: 't Was te veel! Dan noemen we de verdrukking l i c h t.

„Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid.”

We kennen Gods inzettingen dan; we hebben er gezicht voor, er gezicht in; ze worden ons lief en dierbaar.

En ons hart jubelt:

Nader tot U, o Heer, nader tot U.
Drukt mij de zorg ter neer, ik kom bij U.
In al mijn pijn en smart
Wensch ik met heel mijn hart
Dichter bij U te zijn,
Nader tot U.

K.

II.

Hannie was nu een week thuis.

's Morgens aan 't ontbijt had mijnheer plagend gezegd, dat moeder haar nu wel eens flink aan 't werk mocht zetten.

Maar Hannie, die aan moeders glimlach bemerkte, dat zij wel tevreden was, beweerde schertsend, dat mannen zich niet met keukenzaken moesten bemoeien.

Waarop papa terug gaf, dat hij zich toch wel om de opvoeding van zijn oudste dochter mocht bekommeren!

Nu was 't middag, en oefende Hannie zich op de piano.

Omdat ze meer dan gewone muzikale gaven had, stond mevrouw erop, dat ze geregeld speelde en ook haar vingeroefeningen niet verwaarloosde.

't Erste vervelende kwartiertje van toonladders spelen was voorbij, en ze probeerde juist een moeilijk gedeelte uit een sonate van Beethoven voor de tweede keer, toen Martha, de gediensstige van de familie, binnen kwam.

Zonder kloppen. „Ze klopt nooit, als ze weet, niemand dan een van de „kinders“ te zullen aantreffen“, had Hannie, zich groot voelend nu, met een tikje ergernis eens tegen Jan gezegd.

Doch de zich weinig om uiterlijkheden bekreunende Jan zei glimlachend, dat het nooit bij hem opgekomen was daarop te letten. Martha was nou al vijftien jaar bij hen; ze had hen allemaal als kleine kinderen gekend.

„Maar ze moest er toch om denken, dat we geen kleine kinderen blijven“, had Hannie volgehouden.

Nu ook ergerde 't haastig binnenkomen van Martha, zoo maar onder 't spelen, haar. En ze wilde de oude meid net beduiden, met haar boodschap te wachten, tot het stuk uit was, toen Martha al begon.

„D'r is bezoek voor uwes, en mevrouw vraagt, of u komt.”

Van louter verrassing vergat Hannie nu zelf haar muziek; vergat ze zelfs Martha's on-ceremonieel binnenkomen.

Bezoek!

En dat net, nu ze zich een beetje eenzaam begon te voelen, omdat haar vroegere schoolkennisjes óf verhuisd waren, óf nieuwe vriendschap hadden gesloten.

„Bezoek? Voor mij? Wie is 't, Mart?”

„Mot uwes mij niet vragen, hoor. Ik ken niet alle jonge juffers uit de stad.”

„Dus 't is een jonge dame?”

„Dame? Nou ja, zoo'n juffie as uwes zelf. Zoo van uwes postuur. Een beetje aan de magere kant, zou ik zeggen.”

„En zei ze niet, hoe ze heette?”

„Welnee. Ze docht misschien, dat ik het toch vergeten zou. Afijn, wat kan mij d'r naam ook eigenlijk schelen. Maar komt uwes nou? Mevrouw kan toch niet alleen met d'r blijven zitten.”

Een beetje zenuwachtig keek Hannie in 't voorbijgaan even in de spiegel en verschikte ze wat aan 't pas opgestoken haar.

Wie of 't wezen zou?

In de huiskamer zat, tegenover haar moeder, een slank, jong meisje met een fijn gezichtje, omlijst door golvend, donker haar.

Ze wipte overeind, zoodra ze Hannie zag.

Maar toen ze merkte, dat mevrouw iets zeggen wilde, boog zezich even naar haar voorover, terwijl ze met een lichte handbeweging trachtte haar 't zwijgen op te leggen.

„Niet voorstellen, mevrouw! Als 't u belieft niet voorstellen! Eerst zien, of zij zelf me herkent.”

„Frieda! Ben jij 't heusch? Hoe kom je hier?” riep Hannie in opperste verrassing.

Aan de vlugge bewegingen en aan de stem, meer nog dan aan 't gezicht, had ze een vroegere schoolvriendin